

— Нима и ти си за комитета?

— Въ Балкана нищо нѣма да направишъ, тамъ сж казацитѣ — юнаци, и всичкийтъ народъ е съ казацитѣ, нашитѣ юнаци.

— Охъ казаци, казаци! настояща юнаци! Азъ самъ едно врѣме, тукъ въ Дели-Орманъ. бѣхъ сжко такъвъ каз: кѣ. Проклѣтийтъ Колутушка! Жално!... — Той искаше нѣщо си да раскаже, но вѣйводата не му даде да говори.

— Не е врѣме за разговоранне; тукъ не може да се стои, трѣбва да б гаме.

Въ това врѣме дѣвойката прѣглѣда раненитѣ; на едното го тя прѣвърза разсѣчената глава, на другитѣ промушеното рамо.

Вѣйводатаа продължи:

— Ето прѣзъ тѣзи ливада ний съ свцетѣ ще се дсмѣкнемъ до котленскитѣ кхшли. Ами какъ да стигнемъ въ Мангалия? Трѣбва да се извѣсти и на Дишлията Димитра; той сжко е вѣйвода и чѣка тамъ. Ако испратимъ наций *цехливанинъ*, той може би ще попадне въ клюсата; нему, както и на пицата ководоецъ, е нужна птичка — водачка.

Мария слушане и си поклати мапичката главичка:

— Азъ ще отида и ще пристигна, вѣйводо. Запо-
нѣдвай!

— Какъ е възможно! Не е твоя работа, сестро.

— Толкова е моя, колкото и твоя; нали това е за свободата на България?

— Ти си дѣвойка, хубавица; тогава какъ да те пустнемъ при Турцитѣ?

— Богъ ще ме доведе, както той водилъ слабата Далила слѣдъ Сямсона.

Архиепископа Иларионъ Ловчанский ведижъ говорилъ при дѣвойката проповѣдъ за Далила и Самсона, Никой отъ мъжетѣ не бѣ чувалъ за Далила. Хайдутъ Велко, Киседжията Кючюкъ Мустафа и Матей Рашо бѣхъ за тѣхъ сжщето, каквото бѣхъ Свѣти Георги и Св. Димитръ. Кючюкъ Стефанъ махна съ ржката си.